allust saunaks söendama. — Sis ütles pühha-
päwa homikul Jaan: „tänna lähhän jalla
kirrikule; sest lojus on äästand ja ihhaldab
hingamist; ka on ilm jälle selge sest eilsest wih-
mast, mis odra aiab loma, ja pallawat on
pehmitand.“ Agga kui ta kirriko liggidale
sai, juhtus ta Kadri seltsi, kes teiste külla-
listega ka jalla senn-na läks. „Ikka olli hea,
mötles Jaan nüüd, et armo heidsin lojusse
peäle, sest se eest könnin temma körwas.“
Siiski nad ei räkind wiit sanna. Sest kerge
innimenne kohhe walmis jutto aiama, agga
aulik lööb kartma. Ommeti löppes te otsa,
enne kui tahtsid.

Agga ei wahtind kirrikus Jaan Kadrit,
egga temma Janit, waid kumbki panni öp-
petust tähhele lauldes ja kuuldes. — Töeste!
Jummala koiad on mitto innimesse melest ni
alwaks sanud, et igga öiglane körtsis tassa-
sem on. Ja ommeti ka nemmad tahtwad,
et Jummal neid peab hoidma, ja ommeti ei
olle neilgi teist abbimeest surma häddas,
kui Tedda. Oh, kelago igga wagga nisug-

gust öälust! — Ei olle tarwis, et ta sannaga
nomib, sest temma waggadusse tödde juhha-
tab jo, nenda kui temma kawwalusseta ello
se künal on, mis keigepimmedamad patto-
nurgad walgeks teeb; sest kes julgeb seäl patto
tehha, kuhho öige innimesse silm ullatab?

Agga kirrikust wäljaminnes pallus Kadri
ennast ühhe naabri naese wankri peäle, ja söi-
tis temmaga ärra. Ja Jaan jäi agga ümber-
ringi waatma — mötteldes: „kuhho ta om-
meti sai? ehk on jo teise pärralt, ja lööb se-
pärrast minno eest ärra!“ Sedda kartes,
ja nenda isse enneses räkides, läks ta üksi tag-
gasi, igga muud seltsi körwale jättes. Agga
omma wannemattele räkis ta omma luggu.

Jubba tuul aias ülle rukki-körre ja odra
pea langes kummarkülle, ja talw-orras tousis
werre-karwa. Jubba rehhe suits kuiwatas
uut wilja, ja hone-söe römustas wäljaliste
süddant. Keik linno poiad hakkasid emma su-
russeks sama, ja wars ja lamba tal emmast
lahkuma — Siis juhtus Kadri kord karja
korralisseks. Agga Jani hobbone olli sel ösel

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1814, lk. 18